

Oponent: MgA. Jiří Gemrot

Marta Čermáková si za téma své teoretické práce, se kterou obhajuje získání titulu BcA., vybrala velmi zajímavé a vzhledem ke svému slovenskému původu i logické téma – Žalm země podkarpatskej je totiž bezesporu jedno z nejdůležitějších děl významného slovenského skladatele 20. století Eugena Suchoně a nahrávky této kompozice vzniklé v rozmezí šedesáti let otvírají dostatečný prostor k porovnání vývoje záznamové technologie i interpretačního názoru na tuto kantátu.

Její práce je členěna do kapitol, ve kterých se ponejprv věnuje stavu hudebního života na Slovensku na přelomu 19. a 20. století, významu osobnosti Eugena Suchoně a jeho předmětné kantátě. Navazuje částmi věnujícími se úvaze nad charakteristikami živých a studiových nahrávek a následně analyzujícími jednotlivé nahrávky kantáty, které se autorce podařilo získat a jejich porovnáním. Závěrečné shrnutí a přílohy včetně seznamu použité literatury spis uzavírají.

Četba teoretické práce na mě udělala velmi dobrý dojem. Nejen myšlenkovým obsahem svědčícím o autorčině skutečném zaujetí zvoleným tématem, nýbrž i jazykovým zpracováním. Několik gramatických či formulačních nejasností (str.12, 20, 32, 36)tento dojem nehatí – v textu jsem zmíněná místa lehce tužkou vyznačil. Mé následné komentáře tedy budiž brány jako podněty k doplnění, domyšlení, případně postřehy z vlastní praxe. Snad pouze u uvádění autorů citátů bych uvítal, kdyby byla uvedena celá jména a nikoliv jen příjmení jako Král, Kresánek, Vajda atp.

Na straně 19 u uvedené stupnice by bylo možné doplnit, že nápadně připomíná druhý Messiaenův modus, avšak s obráceným pořadím půltónů.

V části 2.1. Živá versus studiová nahrávka bych z vlastní poměrně bohaté praxe přece jen doplnil, že dnes živá nahrávka často nepřináší jen výkon bez větších postprodukčních zásahů. Ekonomicky náročná díla se totiž čteně natáčejí během zkoušek, generálky a z koncertního provedení před publikem a postprodukční práce bývá i náročnější než u studiových nahrávek, protože režisérův zásah během pořizování nahraného materiálu bývá limitovanější a pro následnou editaci přesto musí být připraven stříhový plán garantující ve výsledku snímek kvalitativně dosahující parametrů studiové nahrávky.

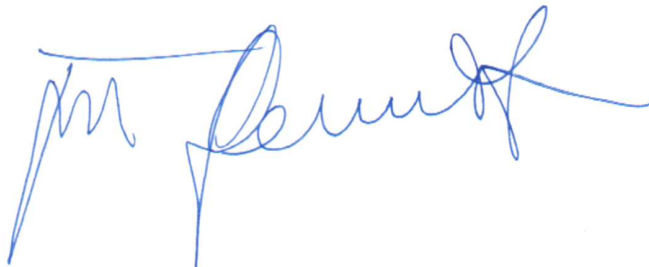
V části 2.5. na straně 33 nesměřuje má polemika přímo k autorce práce, ale k názvu koncertu „Hudba tří staletí“. Zd. Fibich napsal totiž Komenského ve druhé polovině 19. století, L. Janáček Sinfoniettu ve 20. letech století 20. a z první poloviny 20. století je rovněž Suchoňův Žalm. Ani sto let nedělí vznik všech tří skladeb.... Otázkou je, zda nakonec nešlo o název širšího festivalu. O tom však v práci zmínka není.

Na straně 34 píše M. Čermáková o špatné srozumitelnosti textu způsobené buď nedostatečným omikrofonováním či neideálním umístěním mikrofonů. Při souběžném obrazovém záznamu koncertu bývá často ze strany obrazové režie vyvíjen tlak na přemístění mikrofonů z důvodu rušivosti v obrazu a dokonce na použití méně vhodných menších mikrofonů z téhož důvodu. Je to nešvar, se kterým se

opravdu těžko pracovníci audiozáznamu vyrovnávají a vede, bohužel, občas ke zvukovému kompromisu. Možná i tentokrát je příčina špatné srozumitelnosti textu totožná.

Ve třetím odstavci mého posudku jsem se již zmínil o velmi dobrém dojmu, který na mě práce M. Čermákové zanechala. Navrhuji proto, aby jí titul BcA. Byl přiznán s ohodnocením A.

V Dobřichovicích 27. července 2021

A handwritten signature in blue ink, appearing to be 'M. Čermák', written in a cursive style.